

Magnificence, spectabiles, honorabiles, cives academici carrisimi, vážené dámy, vážení pánové,

předstupuji před vás ve chvíli, kdy se formálně ukončuje proces předávání výkonné moci na Univerzitě Pardubice. Dnes na tomto slavnostním akademickém obřadu v přítomnosti vzácných hostů předám rektorský řetěz a žezlo svému nástupci prof. Ing. Jířímu Málkovi, DrSc. Od méj inaugurace, která se konala 15. února roku 2010, uběhlo osm let. Za dobu své rektorské služby jsem musel přijmout stovky, možná tisíce rozhodnutí, která často nebyla ani jednoduchá, ani lehká. Dopad těchto rozhodnutí často překračuje rámec funkčního období, ve kterém byla učiněna. Univerzita Pardubice se za uplynulých osm let velmi změnila a já doufám, že bude toto období hodnoceno příznivě, a to i s určitým časovým odstupem.

Když jsem přemýšlel, co bych dnes měl říci, tak jsem si mimo jiné přečetl své inaugurační projevy z roku 2000 a z roku 2010. Ty projevy se samozřejmě lišily, protože odrážely situaci univerzity a celé společnosti v daném období. V roce 2000 oslavovala Univerzita Pardubice 50 let, měla necelé čtyři tisíce studentů, tři fakulty a sídlila v prostorech, které neodpovídaly standardům moderní univerzity. V roce 2010 měla univerzita 60 let, téměř jedenáct tisíc studentů a sedm fakult. Fakulta chemicko-technologická již sídlila v novém moderním areálu, připravovali jsme projekty operačních programů, které následně zásadně změnily zázemí dalších fakult. Ještě jsme netušili, jak složité čerpání evropských prostředků bude. České vysoké školy zatím neřešily ani demografický pokles, který se neodvolatelně blížil. Existují však záležitosti, které bychom našli v obou projevech minulých a měl bych je zmínit i nyní, je to samozřejmě důraz na kvalitu všech činností univerzity, a to zejména kvalitu vzdělávání, výzkumu, vývoje a dalších tvůrčích činností. A ještě jedna věc se opakovala, a to je upozornění na dlouhodobé podfinancování vysokého školství v České republice.

Univerzita je vzdělávací institucí. Zároveň je však místem, kde se vzdělávací proces prolíná s vědeckou a tvůrčí činností. Jen vzájemné ovlivňování těchto hlavních činností vysoké školy umožňuje vytvořit kvalitní a respektované univerzitní pracoviště. Úkolem rektora a vedení univerzity je vytváření a zlepšování podmínek k tomu, aby se vzdělávání a tvůrčí činnosti mohly provádět na co nejlepší úrovni. Mojí snahou bylo, aby byla naše škola univerzitou, kde se budou potkávat odborníci z různých oborů, protože idea univerzity je založena na myšlence vzájemného obohacování, a to nejenom mezi studenty a pedagogy. Jsem rád, že máme mezi sebou celou řadu akademických pracovníků, kteří jsou schopni se prosadit v mezinárodní konkurenci. Tito badatelé pracují na aktuálních tématech a jsou předpokladem dalších našich

úspěchů. Je velmi důležité, abychom tyto pracovníky podporovali a vytvářeli jim dobré podmínky pro jejich další práci. Špičkových pracovníků tohoto typu není nikdy mnoho, ale jejich význam je pro fakulty i univerzitu obrovský. Vedení univerzity a já osobně jsme se snažili podporovat zvyšování vědeckých, vývojových a tvůrčích aktivit našich akademických pracovníků. Jsem rád, že pozice Univerzity Pardubice mezi ostatními vysokými školami je dobrá a v některých oborech zaujímáme v České republice přední místa. Pilířem naší vědecké práce nadále zůstává Fakulta chemicko-technologická, ale je příjemné konstatovat, že i na jiných fakultách jsou badatelé, kteří obstojí v mezinárodním porovnání. Jedna záležitost spojená s tvůrčí činností mě však naplňuje smutkem a obavami a to je postupná eroze a téměř destrukce systému hodnocení vědy v České republice. Doufám, že reprezentace vysokých škol přispěje k nalezení modelu, který bude co nejvíce transparentní a objektivní.

Již více než rok platí novela zákona o vysokých školách. Dle mého názoru se nepodařilo do novely prosadit změny, které by nastolily rovnováhu mezi zodpovědnostmi a pravomocemi a zlepšily model řízení univerzit. Myslím, že jsme historickou šanci nedokázali zcela využít. Mezi významné změny, které novela přinesla, patří nový systém akreditací, a to zejména možnost institucionální akreditace vybraných oblastí vzdělávání. Jsem rád, že se nám podařilo dokončit přípravu materiálů pro žádost o institucionální akreditaci, které naše univerzita odeslala v závěru měsíce ledna na Národní akreditační úřad pro vysoké školství.

Materiální zázemí univerzity se za poslední roky bezesporu zásadně a viditelně zlepšilo, a to nejenom, co se týče našich budov a jejich okolí, ale i přístrojového vybavení. To, co je však do budoucna limitující, a to nejenom pro Univerzitu Pardubice, je nízká úroveň mezd pracovníků na vysokých školách. Jsem rád, že se podařilo společným tlakem MŠMT a reprezentací vysokých škol navýšit rozpočet vysokých škol na rok 2018. Toto navýšení však zcela jistě neumožní kopírovat procentní navýšení mezd v sektoru regionálního školství či státní správy. Doufám, že bude splněn slib a navyšování prostředků pro vysoké školy bude pokračovat i v příštích letech.

Na závěr bych si při této příležitosti dovolil několik osobních poznámek a zamyšlení. Předně bych rád řekl, že už od začátku jsem věděl, že rektorská funkce je službou univerzitě, a že kdo ji chce vykonávat, musí být připraven i na obtíže a ztráty, které mu přinese. Jednoznačně však konstatuji, že nelituji toho, že jsem se do této práce pustil. Určitě jsem přišel o mnoho hodin, které jsem mohl strávit se svojí rodinou. I přes svou snahu jsem nestačil sledovat množství nových poznatků ve své bouřlivě se rozvíjející disciplíně – organické chemii. Rektorská funkce mi však také mnohé dala. Předně jsem potkal mnoho zajímavých osobností, které mě

velmi obohatily. Vzdělanost, inteligence a lidská moudrost propojená se skromností většiny rektorů je toho jedním malým příkladem. Poznal jsem mnoho jiných oborů a činností, což mi umožnilo získat potřebný nadhled. Naučil jsem se nestěžovat si na své spolupracovníky, na podřízené, na ministerstvo, ale pokoušel jsem se trpělivě vysvětlovat a přesvědčovat. Řízení lidí je věc složitá a často i nevděčná, ale neměl by ji dělat nikdo, kdo nemá lidi rád a není schopen obětovat úsilí a čas pro zájmy celku.

Dovolte mi nyní, ještě poděkovat svým nejbližším spolupracovníkům, kolegům a přátelům. Jmenovitě bych rád poděkoval prorektorům, prof. Tatianě Molkové, prof. Petru Vorlovi, prof. Jiřímu Kulhánkovi, doc. Janě Kubanové, doc. Jiřímu Caklovi, prof. Karlu Rýdlovi, doc. Ivě Kraftové a kvestorům Ing. Milanu Bukačovi a Ing. Petru Gabrielovi. Děkuji za vstřícnost i nejbližším spolupracovníkům v kanceláři rektora, kteří se mnou prožili mnoho hodin. Mojí snahou bylo na univerzitě vytvořit atmosféru spolupráce a vzájemné úcty, protože jen tak je možné tak různorodý kolektiv řídit. Snad se to podařilo a já proto upřímně děkuji za spolupráci děkanům fakult a dalším akademickým funkcionářům, členům Vědecké rady, Správní rady a Akademického senátu Univerzity Pardubice. Děkuji všem zaměstnancům a studentům, kteří svou prací přispěli k rozkvětu naší alma mater. Vážím si Vaší práce a budu rád, když v ní budete pokračovat. Nakonec jsem si nechal poděkování své manželce. Těžko mohu slovy vyjádřit to, za co všechno jsem jí vděčen.

Magnificence pane rektore Univerzity Pardubice, dovolu, abych Ti v tomto slavnostním okamžiku popřál, aby se naší alma mater v příštím období dařilo a tvé budoucí skutky byly navždy zapsány zlatým písmem do naší historie.

Quod bonum felix faustum fortunatumque eveniat